

døbt; og mener man, at Forældrene ikke kunne indtale denne Ret, fordi de ere traadte ud af Folketirken, er der ikke det Mindste i Veien for at beskikke Barnet en Værg, som hører til Folketirken og lade ham indtale Barnets Ret til at blive døbt. Jeg mener altsaa, at Barnet har en religiøs Ret til at blive døbt, og jeg kan ikke lade mig denne Mening afdisputere ved den tidligere omtalte Henviisning til, at Børnedaaben i sig selv ikke skulde være tilstrækkelig, men først faar Gyldighed ved det kristne Hjem og den kristelige Opdragelse. Jeg fatter ikke Muligheden af at hævde dette, naar man ser paa de virkelige Forhold; thi disse ere de fleste Steder af den Bestaffenhed, at der mangler Garantier for den kristelige Opdragelse for det døbte Barn. Hvis en saadan Garanti skulde kræves, og Børnedaaben først under denne Forudsætning have Gyldighed, er det klart, at kun meget Faa ere rettelig døbte. Jeg skal leilighedsvis bemærke, at jeg heller ikke kan forstaa, hvorledes de samme Folk, som træde op imod disse Daabshandlinger, kunne arbejde for Hedningemissionen, hvorledes det er muligt, at de kunne søge at faae Folk optagne ved Daab i Kirken paa den ene Side af Jorden, naar man med koldt Blod negter dem Opdragelse paa den anden Side. Jeg har ledt efter et virkelig Argument for den Opfattelse, som de to Præster have gjort sig til Talsmænd for, men jeg har som sagt ikke kunnet finde nogen religiøs Begrundelse af tilstrækkelig Vægt. Jeg er derimod stødt paa et theologisk Synspunkt, hvorfra man paastaar, at Præsterne ikke ere pligtige at foretage, hvad deres Samvittighed forbyder dem at foretage. Jeg kan ikke finde nogen Begrundelse i Lovgivningen eller andre Steder for denne mærkelige Sætning. Den maatte i al Fald have visse Grændsebestemmelser; saaledes at Præsterne ikke kunne handle aldeles vilkaarligt, idet de selv afgjøre, hvad der stemmer med deres Samvittighed eller ikke. Jeg tror ogsaa, at den er ganske urigtig; i alt Fald har der været en Sag for Høiesteret i den seneste Tid, som gjør mig det aldeles utvivlsomt, at Landets øverste Domstol i alt Fald ikke har den Betragtning. Thi det forekommer mig at være klart, at naar Præsterne skulle være berettigede til at undlade, hvad deres Samvittighed forbyder dem at foretage, maa de tage den logiske Konsekvens deraf, og det er den, at de ere pligtige til at foretage, hvad deres Samvittighed tilfiger dem at foretage. Men i saa Tilfælde skulde Morten Kontoppidan have været fritkjendt for Høiesteret; men Høiesteret har ikke den Opfattelse, og deraf slutter jeg, at man end

ikke gennem Retspraxis — i Loven findes som sagt Intet om det — eller Analogier fra Retspraxis er i Stand til at komme med nogen Begrundelse for denne høist mærkelige Sætning. Ser jeg paa den rettelige Side, paa Lovgivningen, er det aldeles klart, at der ikke findes nogen retlig Hjemmel i dansk Lov til at negte at foretage saadanne Daabshandlinger. Jeg er tværtimod kommen til det Resultat, at Lovgivningen aldeles bestemt hjemler en Ret for saadanne Børn, som her er Tale om, til at blive døbte, og gennem deres Daab optagne i Folketirken. Provst Fog i Bogenf, som har deltaget i den i Anledning af denne Forespørgsel reiste Debat, har i „Berlingske Tidende“ gjort opmærksom paa — og ved Eftersyn af de paagjældende Bestemmelser maa jeg give ham Ret i — at Tilstanden i Snevældens Tid, førend vi fik Grundloven, var af den Bestaffenhed, at en Præst ikke kunde negte at foretage saadanne Daabshandlinger. Der er en Række Rancelliskrivelser, som Provst Fog har omtalt, som aldeles tydelig gaar ud fra den modsatte Forudsætning. Han nævner saaledes: „Naar jødiske Forældre, som ei selv ønske at gaa over til Kristendommen, forlange deres smaa Børn døbte og optagne i den evangelisk-lutheriske Religion, da bliver ifølge Rancelliskrivelse af 7de August 1827 det med Børnenes Daab at forholde efter Ritualet, og kjendt Forældrene tilbyde Sikkerhed for Børnenes Opdragelse og Undervisning i den kristelige Religion, saa fører dog Skrivelsen til, at det ei er befalet, at nogen Sikkerhed i den omspurgte Henseende skal affordres Forældrene, hvorimod det vil være vedkommende Skoledirektions og Skolekommissions Sag at paase det Fornødne. Rancelliskrivelse af 1ste September 1829 udtaler, da en Sognepræst havde Betænkelse ved at døbe et Barn, fordi Moderen, som havde forlangt dette, bekendte sig til den mosaiske Religion, at Daaben ikke burde nægtes, og blev derhos vedkommende Skoledirektion tilstrevet fra Rancelliet om at paase, at Barnet blev opdraget i den kristelige Religion. Man fordrer altsaa ingen Garantier. Jeg er som sagt kommen til det Resultat, at Tilstandene her i Landet førend Grundloven vare af den Bestaffenhed, at Præsterne ikke kunde vægre sig ved at døbe Børn af Forældre, der ikke hørte til Kristendommen. Borgerlige Egtestaber bleve jo først indførte i de første Aar efter Grundloven, nemlig ved Lov af 13de April 1851. Det er mig derfor ganske urimeligt, at Lovgivningen strax efter Grundloven skulde begynde med at bryde den historisk udviklede Tilstand,